

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

14-2-52

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

NR 7

Zelfzeker stak 261
Constante Rossi
voorbij...

Onze brievenbus

LIEVER LAAT DAN NOOIT! Alhoewel Nieuwjaar reeds weeten achter ons ligt, houd ik er niettemin aan hier nog enkele vrienden te bedanken voor hun nieuwjaarswensen en hen mijn wederkerige wensen aan te bieden: Roger Deonder, van Antwerpen; Hubert Op de Weerd, van Lier; Louise Vansever, van Tongeren; Gustaaf van Syde, van Halle; Firmia Vermeulen, van Jabbeke; Ronald Verbeke en Jan de Smet, van St-Niklaas.

Hedwig Spellers, Diksmuide. — Je briefje heeft me zeer veel genoege gedaan. Graag zou ik je eens persoonlijk willen leren kennen. Met de volgende Paas- of Grote Vacantie kom je misschien wel eens naar Brussel? Dan moet je stellig even aanlopen op de redactie van Kuifje. Afspreken?

Gratien De Waele, Gent. — Hartelijk dank voor je vriendelijk briefje. Ik hoop dat je nog veel nieuwe lezers zult kunnen aantrekken voor ons blad, want hoe meer vrienden, hoe meer vreugd.

Christiane van Ulfven, Bonheiden. — Je briefje goed aangekomen. Beste groeten aan de hele familie!

Christiaan van Megroot, Sint-Denijs-Westrem. — Ik heb hartelijk gelachen met je twee grapjes. Je moet stellig meedoen aan onze nieuwe prijsvraag. Jullie krijgen het woord... Welke is de beste grap die je ooit beleefd, gehoord of gelezen hebt? Beste groeten.

Erik Claeys, Harelbeke. — Proficiat met je goede uitslag. Vergeet niet dat een Kuifje-vriend steeds tot de beste behoort van zijn klas en het aan zichzelf en aan zijn ouders verplicht is steeds beter te studeren!

Evert de Jong, Den Haag. — Ik heb het indruk van zo druk dat ik op je brief niet dadelijk kon ingaan. Maar ik vergeet je niet hoor! Mijn hartelijkste wensen.

JULIE AAN HET WOORD. Van een jongen uit St-Michiels kreeg ik een brief met zijn antwoord voor onze rubriek «Jullie krijgen het woord». Ofwel is deze deelnemer een verstrooide kerel, ofwel een fine grappenmaker, want op zijn briefomslag had hij in drukletters geschreven: JULIE aan het woord. Wie die Julie wel mag zijn weet ik niet... Ik kan alleen zeggen dat de afzender niet Julie heet.

AAN DE HOOFDREDACTEUR VAN HET WEEKBLAD KUIFJE.

Nu we het toch hebben over grappige brieven, kan ik niet nalaten ook deze van een Nederlands correspondent aan te halen, die zich richtte tot de hoofdredacteur van het weekblad «Kuifje»... met een verzoek tot mededeling in het groot woordenboek van van Dale wordt de volgende bepaling gegeven van het woord kuif: «beem met vlees er aan de knieën afkneven kan».

A. Haack, Eeklo. — Er werd je ook een sleutel opgezonden. Veel genoege er mee!

De Kapitein

WANNEER ik jullie vandaag spreek over dé kapitein, dan weet meteen iedere Kuifjeslezer over wie het gaat: kapitein Carlsen van de Flying Enterprise, wier avonturen iedereen van dag tot dag met spanning gevolgd heeft.

Jongens die van zeeavonturen houden, kregen daar nu eens onverwachts een buitengewoon avontuur te volgen, dat niet louter verzonnen was, maar in al zijn details echt en waar, en waarvan niemand van te voren de afloop kon voorspellen.

Jullie de hele geschiedenis herhalen, hoef ik niet te doen, want iedereen kent ze beter dan zijn les voor morgen.

Eén punt wil ik niettemin nogmaals onderlijnen: de moed van kapitein Carlsen die zijn kindschip niet wou verlaten en dagen- en nachtenlang aan boord van zijn boot bleef om zijn eer als kapitein hoog te houden. Denk maar eens even: hij moest zich vastbinden om wat te kunnen slapen!

Dancy, de heldhaftige gezel van de Deense kapitein dient ook bewonderd. Toen de kabel van de Flying Enterprise op 19 km. van Falmouth brak, sprongen Carlsen en Dancy hand in hand in zee en ze moesten negen eindeloze minuten zwemmen eer ze door de helpers konden opgepikt worden. Dat is kameraadschap!

Kapitein Carlsen heeft zijn schip niet kunnen redden. Maar welke heerlijke les van moed, trouw, eer en kameraadschap heeft hij niet gegeven aan de wereld waar deze woorden van dag tot dag meer en meer hun betekenis verliezen. Carlsen is een man naar ons hart!

Kuifje

KUIFJE (weekblad). Redactie, Publiciteit: Lombardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909.16. Uitgever-Directeur: Raymond Leblanc. — Gedrukt in helio door: De Drukk. C. Van Cortenbergh, Kelderstr. 12, Brussel.

ABONNEMENTSPRIJZEN	Belgie	Buiten en Belg. Kongo
Een los nummer	6.— frs.	7.— frs.
Ab. drie maanden	70.— frs.	90.— frs.
Ab. zes maanden	125.— frs.	155.— frs.
Ab. één jaar	265.— frs.	300.— frs.

KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonnementprijs: fl. 3,50 per kwartaal.

DE KUIFJE'S BON

WIE VERGATA ALWEER NAAM OF ADRES?
X., Brussel. — 50 punten in een witte omslag.
X., Mechelen. — 200 punten voor een portefeuille in een niet gefrankeerde omslag.

X., Franieres. — 100 punten zonder verder uitleg.

X., Mol. — 50 punten in een gele omslag voor «geschenk».

X., Wevelgem. — 50 punten voor de 1^e reeks van Reinaert de Vos.
X., Ramsel. — 50 punten in blauwe omslag.

X., Leopoldsburg. — 50 punten.

X., Ternat. — 100 punten voor reeksen 3 en 4 van Reinaert de Vos.

X., Herent. — 50 punten in een witte omslag zonder verdere uitleg.

X., Verlaine. — 100 punten in een witte omslag.

E. Vandenbussche, Middelkerke. — In welke straat woon je? Zonder straatnaam en nummer zullen de prentjes die je vroeg niet terecht komen!

X., Brussel. — 70 punten in een blauwe omslag.

X., Gilly. — 50 punten in een bruine omslag.

X., Jehay, Bodegnée. — 200 punten in een bruin pakje.

L. Lefebvre. — 125 punten voor de reeks «Spoorwegen».

JULLIE VRAGEN, WIJ ANTWOORDEN

Chr. van den Audenaerde. — De Kuifje's bons zijn nog steeds geldig. Wie beweerd het tegenovergestelde? W. Meerschaut. — Je stuurde ons een onvolledig aantal bons. Raadpleeg de lijst alvorens je punten te zenden.

DE STELENDE EKSTER (jongste uitgave)

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN BOB DE MOOR

De « Arnhem » en de « Pera », twee schepen van de Compagnie hebben het anker geworpen voor de kust van Nieuw Guineë. Een sloep wordt uitgezet en naar wal geroeid...

Nog voor de sloep over het zand schuurt, springen de zeelui er uit en trekken ze aan land.

Breng de kisten en balen met geschenken bijeen op 't strand, jongens!

Kijk, kapitein Melisz, twee zwarten!

Er leven hier dus mensen. Met de kralen en de bontgekleurde katoen zullen wij hen wel kunnen winnen.

Kom, jongens, we trekken het woud in en trachten enkele van die inboorlingen te pakken te krijgen. Stuurman Costers, jij voorat met enkele stevige kerels de achterhoede. Vooruit maar!

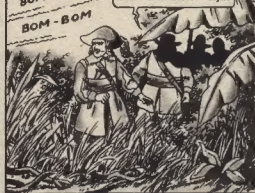
Kijk, daar kronkelt een paadje door het woud. We zullen het volgen, het leidt waarschijnlijk naar het dorp...

Hoor je dat?

BOM - BOM
BOM - BOM

Men zou zeggen dat het trommels zijn.

De kleine expeditie volgt de weg, dwars over een open plek. Geen van allen is er zich van bewust, dat fabriekse ogen hen vijandig aankijken...

En plotseling...

Aal!

We zitten in de val. Die zwarte duivels hebben zich in de bomen verscholen. Maak een barricade met die kisten, jongens!

Hel en duivel! In welke richting moet je schieten? Die kerels geven zich niet bloot.

Hoera! Ze slaan op de vlucht!

Het is zeker de eerste maal, dat ze kennis maken met de taal der haakbussen!...

Hé, een kanonschot!... Wat zou er op de schepen gebeurd zijn?...

BOEH

(Wordt voortgezet.)

HET LAND VAN MOSSADEGH

IRAN'S RIJKDOM

WANNEER men gedroomd heeft te Shiraz, en een ruitereest van de wilde Koerden heeft bijgewoond, moet men zich de ogen duchtig uitwrijven. Zijn we nog in Iran? En of! Dit is toch het Iran waarover heel de wereld spreekt, vermits hier de petroleum geboord wordt en de putten van Abadan per dag vijfhonderd duizend barrels kunnen leveren. Waar zich eens een woestijn uitstrekte, ligt thans een stad van honderd vijf en zeventig duizend inwoners, met buildings, schouwburgen, scholen, hospitalen en honderden hoge schoorstenen, die zwarte, vuile rook in de lucht stuwten.

Alles ruikt er naar petroleum! In het begin van deze eeuw kwam een zekere William Knox van Arcy naar Abadan. Hij had in Australië een reusachtig vermogen verzameld, begon zich voor petroleum te interesseren en kreeg van de Perzische regering de eerste concessie. Dertien jaar later stond de petroleumraffinaderij van Abadan haar waren reeds naar de vier windstreken: de Anglo-Iranian Oil Company Ltd was geboren. Sederdien ging het de compagnie voor de wind, want nergens wordt er zoveel en zo goedkoop petroleum gewonnen! Mossadegh, de huidige premier van Iran, vindt dat de tijd gekomen is om de rijkdom van het land naar de eigen staatskas te doen vloeien. Het land en het volk zijn vreselijk arm, terwijl het groene goud, waarvoor in de wereld alles te kopen is, naar de vreemde gaat. De Anglo-Iranian kan de zienswijze van Mossadegh niet helemaal bijtreden en daarom werd er om de petroleum en om Abadan reeds zoveel herrie gemaakt.

Laten we hopen dat het geschil in vrede en vriendschap wordt bijgelegd.

EINDE.

Zie ook « Kuitje » n° 6 van 6 Februari 1952.

van de Ali Kapu, een klein paleis met vergulde zuilen dat de ingang vormde van het groot paleis, heeft men een onvergetelijk uitzicht op de stad. Het was hier dat de Sjah de polo-matchen bijwoonde, de troepen schouwde en de ruiterspielen bewonderde.

Shiraz is een oase die op een hoogte van vijftienhonderd meter ligt. Het klimaat is er zachter en de hemel klaarder dan waar ook. De lucht is gevuld met het parfum van rozen en oranjebloesems. Het is de stad van Karim Khan Zand en vóór tweehonderd jaar Perzië's hoofdstad. Al de straten van de stad zijn geplaveid, de gevels van de huizen in het fijnste mozaiek, overal fontein, palmen en tuinen in volle bloei, het is de stad van de uitgelezen wijnen en van de grote Perzische dichters. Maar we mogen onze tijd hier niet verdromen, we moeten verder...

DE STAD VAN DE GROTE KONINGEN

HER stond eens de troon van de Grote Koningen: Kambyzes, Darius en Xerxes en zij hadden er hun goud en juwelen, waarvan de waarde onschatbaar is, opgestapeld. Paleizen, tempels en zelfs de woningen van de burgers waren versierd met goud, ivoor en edelstenen.

Toen Alexander de Grote in 331 vóór Christus de stad innam, had hij niet minder dan drie duizend kamelen, en nog een heel leger muilezels nodig om de buit naar Macedonië te brengen. Thans blijft er van al die rijkdom, van al die pracht niet veel meer dan puin over. Van de twee en zeventig zuilen van de fijnste witte marmers, die de audiëntiezaal van de Grote Koningen schraagden, staan er nog elf recht. Een bonte weelde van wilde bloemen bedekten de puinhopen voor een groot deel. Archeologen hebben hier hun hoofdkwartier opgeslagen: zij hopen diep in de aarde nog schatten te vinden.

Van Persepolis reizen we naar het Zuiden en ontmoeten er de Kaschgais, een nomadenvolk, net als de Koerden, Soeren, Belvetsjen, e.a., die in de steppen en randgebergten wonen.

De Kaschgais spreken een Turks dialect, hebben een mager, koparkleurig gelaat, dragen wollen mantels en zijn de beste en fierste ruiters die men ergens bewonderen kan. Hun levenswijze heeft zich sedert Abraham's tijd niet erg gewijzigd. Aan de grootstad en het modernisme schijnen zij absoluut geen behoefte te hebben.

HET vliegtuig brengt ons van Teheran naar Isfahan, over de eindeloze zoutwoestijnen van Dasht-i-Kavir, een der gevaarlijkste woestijnen ter wereld. Hier en daar steken er een paar kale heuvels op, verder ziet men er niets. De grond bevat zoveel zout, dat er geen leven mogelijk is. Tien procent van het Iraans grondgebied wordt bewerkt, vijftien procent is weideland. Bergen en woestijnen zijn heer en meester van het overige deel. In heel het land is het water schaars en om hun velden te besproeien en aan drinkwater te komen, gebruiken de Perzen sedert eeuwen de z.g. « kanats ». In de bergen worden putten gegraven of geboord en sodra men op water stoot, wordt dit door een soort tunnel naar de dichtstbijzijnde stad of gemeente geleid. Om de honderd meter graaft men een put, waarin het slijk en het vuil, door het water meegevoerd, terecht komt. Dank zij dit systeem kan men het water op kilometers afstand van de bron leiden, het verdampst niet (vermits het onder de grond vloeit), en voor dieven hoeft men niet te vrezen. Bij ons kan men natuurlijk geen water stelen, we krijgen het overvloedig en we wensen, maar in Iran is het zeer kostbaar.

IN HET RIJK VAN DUIZEND EN EEN NACHT

ISFAHAN werd gebouwd door Sjah Abbas de Grote (een tijdgenoot van Keizer Karel en Filips II), die er zijn hoofdstad van maakte en de Perzen noemden haar « de helft van de wereld ». Men kan dit overduidelijk vinden, doch in haar bloeitijd moet Isfahan een der mooiste steden ter wereld zijn geweest. Slanke minaretten, prachtige moskeeën met het fijnste mozaiekwerk, zwaar goud, zilver en edelgesteente en tuinen vol heerlijk fruit, kruiden en bloemen.

In het centrum van de stad kan men thans nog de Masjed-i-Shah (Moskee van de Sjah) bewonderen, die zich verheft op een reusachtig plein. Vanop het dak

De Smaragden van de Conquistador

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN JACQUES LAUDY

Pedro de la Veranda vertelt Hussan, Kadloor en Kunegonde hoe hij op zekere dag een toverdrank brouwde en de conquistador Fernand Cortez verscheen...

Pedro de la Veranda wacht na deze verklaring een ogenblik. Het verhaal is zo boeiend, dat niemand vraagt: « en »...

Dan vertelt hij verder...

Welke schat bedoel je?

Toen ik de Azteken onderwierp, werd de schat van koning Montezuma verdeeld. Ik kreeg mijn deel: vijf smaragden die uit de tempel van de krijgsgod Vitzilopuchtli afkomstig waren...

Die stenen waren zo mooi, dat Keizer Karel ze hebben wou. Hoe hij ook aandrong, ik stond ze niet af en viel hierdoor in ongenade. De keizer liet nog niet af. In 1541, tijdens de mislukte tocht naar Algiers, vielen ze in zee op het ogenblik dat de « Esperanza » zonk...

... zo dacht men ten minste, vermits de stenen uit m'n gordel in het water gleden. In werkelijkheid had ik de smaragden aan m'n trouwe secretaris in bewaring gegeven en deze verbleef in Mexico, waar ik het einde van mijn dagen zou doorbrengen. Helaas, mijn secretaris werd door inboorlingen gedood en hij nam het geheim van de smaragden mee in 't graf...

En wat gebeurde er dan?

Tijdens mijn leven heb ik nooit geweten waar de smaragden verborgen waren. Later had het geen zin meer! Jij bent echter doorgedrongen in de geheimen van de natuur en ik acht je waardig deze schat in ontvangst te nemen...

Het zal niet makkelijk zijn, doch onthoud deze formule en je zult ze uiteindelijk vinden: « De hoorn schalt, de vis zwemt, de bel rinkelt, de roos bloeit, de beker wordt geleidigd in de mond van de god »...

De woorden werden gefluisterd, ik kon ze nauwelijks horen. Dan verdween het visioen...

De zin, die me naar de smaragden moest leiden, schreef ik dadelijk op...

Ja, dat papier hebben Kadloor en ik gevonden op het strand, juist vóór de aanval van de Indianen. 't Was uit je zak gevallen!

Juist. Toen ik weer alleen was, besloot ik naar Mexico te gaan. In de geheimzinnige regels was er sprake van 'n god, dat kan maar alleen de algod Vitzilopuchtli zijn. Aan hem werden de smaragden opgedragen en in het beeld moeten we dus de smaragden terugvinden!

Ik werd bij m'n beslissing niet gedreven door zucht naar rijkdom en weelde, dat mogen jullie niet denken! Voor mij kregen de smaragden dadelijk een magische betekenis en daarom wou ik ze hebben! Mijn nicht Kunegonde (ik heb haar opgenomen nadat haar vader door de agenten van Richelieu werd vermoord), wou me niet alleen laten gaan, alhoewel ik haar over het doel van mijn reis niet gesproken had...

Neen, ik kon je niet zo moederzielalleen laten vertrekken!

M'n lieve Kunegonde!

Nu jullie alles weten, zijn jullie bereid me te helpen?

Je kunt op ons rekenen!

Ssstt! ...

HIER is een herberg, mijnheer Rossi, zei de chauffeur van de blinkende Cadillac, terwijl hij zijn wagen parkeerde. Bevalt ze u?

— Om het even. Ik heb dorst en wil dadelijk een glas bier, antwoordde de aangesprokene. Hij zette de kraag van zijn jas op en stapte uit.

In de herberg hoorde hij onwillekeurig het gesprek, dat in de keuken tussen moeder en zoon gevoerd werd:

— Ik weet wel, jongen, het is een dwaas plan, maar als ik twee maanden naar Zwitserland zou kunnen gaan ben ik genezen. Waar zal ik echter het geld vandaan halen?

— We zijn toch bij een ziekenkas aangesloten, moeder.

— De ziekenkas betaalt niet alles, en wie zal voor je eten zorgen wanneer ik weg ben? Je moet je goed verzorgen, vooral daar het nieuwe seizoen voor de deur staat. Een renner die niet op tijd te eten krijgt, is zeker niet veel waard! Het werk in de herberg is trouwens te zwaar voor jou alleen...

— Onze buurvrouw zal m'n eten maken en het werk krijg ik wel voor elkaar.

— Met twintig duizend francs zouden we wonderen kunnen verrichten, doch waar moeten we ze zoeken?

— Ik zou een paar overwinningen kunnen behalen?

— Ik ben er zeker van dat je die zult halen, doch later. Je begint nog maar pas en je doet het goed, maar je weet toch ook wel dat Rome niet in één dag werd gebouwd. Hoe dikwijls heb je me trouwens zelf niet gezegd, dat je eerst

de genezing van zijn moeder zozeer wenste, te bekijken. Onverschillig stapte de man weer in zijn Cadillac en gaf bevel te vertrekken.

— Wat een prachtige wagen? De eigenaar zit zeker niet om twintigduizend francs verlegen! Maar... alle duivels, dat is Constante Rossi!

— De wereldkampioen?

— Ja, de wereldkampioen. De man die sedert drie jaar al de klassieke wegwedstrijden wint. Ik zag zijn foto zo vaak in de kranten. Waarom komt de «camionismo» naar de kust in April? Ha, natuurlijk, hij komt even de weg verkennen!

— De weg Parijs-De Panne?

Ja, moeder. Rossi zal ongetwijfeld aan die koers deelnemen. Hij is de sterkste van allen, dus... is het eigenlijk reeds beslist wie die koers zal winnen... Ik heb weer lucht kastelen gebouwd!

— Ga je nu reeds de moed verliezen? Wees kalm, jongen, en maak je geen zorgen. Misschien genees ik wel zonder een vacantie in de bergen.

De volgende week dacht de jonge renner aan niets anders meer dan aan de wedstrijd «De Zilveren Pijl», waarvoor hij zich had laten inschrijven, ondanks het feit dat de grote

Rossi van de partij was.

Waarom wou de kampioen deelnemen aan een wedstrijd zo vroeg in het jaar? Dat was toch zijn gewoonte niet. Het hielp wel niets daarover te piekeren. Chris Rombouts, want zo heette de jongen, zou zijn uiterste best doen om een ereplaats te veroveren. Hij ging nu iedere dag oefenen op de weg Parijs-De Panne en eens ontmoette hij een groep renners die daar praatten en zich geschaard hadden rond hun leider, Rossi. Deze keek niet eens naar de jonge renner die hem bewonderend aanstaarde. Het openthoud in de herberg en de woorden die hij daar gehoord had, was hij zeker reeds vergeten. Na iedere cederit moest Chris nog hard werken terwijl Rossi door zijn helpers en masseurs verzorgd werd.

★

CHRISS ROMBOUTS vertrok uit Parijs met het nummer 261 op de rug als een der vele naamloze renners die niet toegelicht werden zoals Rossi en nog een paar andere sterren. Reeds bij het begin werd er snel getrap. Na dertig kilometer waren «de groten» nog bij elkaar, doch het peloton werd langer en langer. Chris was bij de leadersploeg die uit een veertigtal renners bestond. Langzamerhand moest hij echter achter blijven. Toen bemerkte hij dat ze bijna aan zijn sportdorp waren. Hij klemde de tanden op elkaar en peddelde uit alle macht, want hij had moeder en vrienden beloofd in eigen streek de baas te zijn! De renners die hem zagen voorbischieten schudden het hoofd en dachten:

Die vinden we over een half uur meer dood dan levend langs de grachtkant!

In het dorp kwam Chris achter de leadersploeg, die nu nog twaalf renners telde waaronder Rossi, Rocambeau, Wuschil en Van de Maele. Chris' moeder stond aan het venster te wuiven. Ze gaf haar zoon ook een teken zich in te nemen omdat de eindpaal nog ver was. Chris daartoe alles behalve lust, te meer daar Rossi zich voelde dieper over zijn fiets boog en aan de haal ging. Hij oordeelde het ogenblik wellicht gunstig om het peloton af te schudden. Na enige ogenblikken keek Rossi even om en mompelde:

— Ha, Rocambeau hangt aan m'n wiel!

De grote kampioen vergiste zich. Niet Rocambeau, maar Chris had het gewaagd de strijd aan te binden met Rossi. Zoals het de gewoonte is, moesten Rossi en Chris om de beurt de leiding nemen en Chris deed het met evenveel brio als de Italiaan. De organisatoren van de «Zilveren Pijl» en de journalisten, die volgden met een wagenkaravaan waren een al opwinding: Wie was de onbekende die zich kon meten met de sterkste renner ter wereld? Men zocht op de lijsten en toen ging het van mond tot mond dat het een zekere Romeins, Brauns of Roma was...

Tieler waren de twee leiders nu steeds samen en ondanks de inspanningen van enkele sterren uit het peloton, hadden ze reeds twee minuten en dertig seconden voorsprong. Chris moest op de tanden bijten en zijn gezicht was krampachtig vertrokken, terwijl Rossi nog zo fris als een bleike trapte met de regelmaat van een motor. Plotseling vroeg hij onverschillig:

— Waar kom je vandaan, vriend? Voor welk merk rij je? Moelijk bracht Chris het er uit, dat hij voor geen enkel merk reed, omdat hij nog nooit opgemerkt was door een constructeur en dat hij uit de grensstreek kwam, langs de weg Parijs-De Panne...

— Zo.

en vooral de stiel tot in de puntjes moet kennen alvorens overwinningen in de wacht te kunnen slepen...

— Dat is allemaal waar, moeder, doch jij hebt dadelijk rust en verpijping nodig, niet «later»!

— Het is onmogelijk, jongen, laten we er maar in berusten.

— Neen, neen, ik kan daarin niet berusten! Om je weer gezond te maken zou ik alles doen. Twintig duizend francs, het is veel, maar ik ben er van overtuigd dat Rocambeau en Smessaert dat op één dag verdienen! Als ik eens deelnam aan de koers Parijs-De Panne? De winnaar krijgt dertigduizend francs. Denk eens aan dertigduizend francs... als ik ze kon winnen...

— Het seizoen begint nog maar pas, jongen, je zult nog zoveel moeten rijden. En hoeveel grote kampioenen zijn er niet ingeschreven voor die wedstrijd?

— Ja, ik weet het. Zij hebben meer kans, maar wanneer ik deelneem, heb ik die ook en ik wil je absoluut niet van jou steunen, je hebt het dubbel en dwars verdiend. Als ik aan jou denk, zal ik over de weg vliegen, moeder!

DE man met de zwarte bril had ieder woord verstaan, maar ze troffen zijn hart niet. Hij had het uitzicht van de man die «gearriveerd» was, en zijn omgeving geen blik waardig achtte. Hij gaf zich niet eens de moeite de vrouw of de jongen, die

Tijl Uifenspiegel

De kar van Lamme en Tijl, waarmee ze trachten bij de prins te geraken, is stuk. Tijl zal door de vijandelijke linies hulp halen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN

WILLY VANDERSTEEN

NA OVERLEG IS IEDEREEN ER OVER ACCOORD DAT TIJL DE GROOTSTE KANS HEEFT DOOR DE VUANDLUKE LINIES HET KAMP VAN DE PRINS VAN ORANJE TE BEREIKEN EN HULP TE HALEN

Wij houden hier de wacht. Laat je dadelijk naar de tent van de Zwijger leiden en wees voorzichtig, hé!

Geen nood, Lamme! Met Gods genade sla ik er me door!

Wanneer Tijl het Spaanse kamp nadert, kruipt hij naar de schansen en bemerkt twee soldaten bij een wachtvuur

Ik moet door de lichtkring van het vuur. De aandacht van die kerels moet even afgeleid worden, of ik geraak niet achter de schans

Een handvol aarde zal het misrchieden doen ...

Caramba! Net of ik iets hoorde?

Maak je geen zorgen. Het zijn natuurlijk ratten. Het krielt er hier van

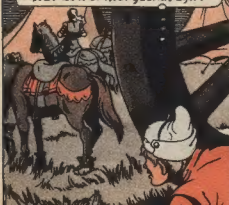
Tijl benutte zijn kans. Hij snelt achter de tweede rij schansen die onbewaakt zijn, naar het Spaans tentenkamp

Tot zijn grote verbazing maakt de vijand zich, ondanks het nachtelijk uur, in de grootste stilte slagvaardig ...

De puten van de paarden worden met lappen omwonden... Wellicht om alle gerucht te vermijden. Gindrikt een vendel musketiers aan. Wat zou er hier gaande zijn?

Gedempte bevelen... Een afdeling geharnaste ruiters zet zich tijl in beweging en verlaat het kamp

Hemel! Ik heb het! Dat wordt een nachtelijke aanval op het Geuzenkamp!

Het PLATINA-BEELDJE

DE SAMENZWERING OP DE BOEG

DE clandestiene passagier heette Adelbert Maldefeu. Hij bezat geen enkel identiteitsbewijs en weigerde over zichzelf en zijn bedoelingen alle uitleg. Men wist slechts dat hij reeds drie dagen in de sarcophaag zat, ademde langs de rubberbuis en leefde van de koekjes die hij in zijn hoed had gestopt.

De kapitein besloot hem in Messina, waar ze over twee dagen zouden aankomen, af te zetten. Intussen moest hij, zoals men met alle verstekelingen deed, werken om de kost te krijgen en zijn overvaart te betalen.

Colerette vertrouwde de clandestiene passagier voor geen haar en wou niet dat hij in de kajuiten kwam. Hij zou daarom de voorplecht van het schip schuieren en in de lampisterie slapen. Het was hem verboden de hoogste brug te verlaten. Dit verhoed noch de scheldwoorden die de matrozen hem vrijgevig naar het hoofd slingerden. Konden het goed humeur van de verstekeling bederven. Hij scheen altijd in de wolken.

Die dag was de zee glad als olie en de Ras profiteerde er van om zijn kleine spoorweg te monteren. De sporen liepen langs de luchtgaten, de luiken en de grote schoorsteenpijp. Ze splitsten zich, kruisten elkaar en liepen weer samen bij middel van tunnels en viaducten, waarover zowel de matrozen als de overige passagiers moesten heenpassen. Onder de commandobrug verrees een groot rangersation, voorzien van lichtmasten en schenen. Aan bakhoofd was het groot verzamelsation voor de locomotieven. Bij dit alles hoorde natuurlijk een groot aantal minuscule schakelaars en speelgoed-kabels.

Na het ontbijt in de grote eetzaal, waarin de vijftien passagiers in verdwalen konden, gaf de Ras het vertrekken.

Niet zoals in het Imperial Hotel was er ook hier een tuurrooster opgemak. Het was nauwkeurig uitgerekend, wanneer de omnibus-trein voorbij Luchtlijn nummer één moest komen, wanneer de sneltrein aan het Groot Luik en de Schoorsteen voorbij moest.

Lipari Mahonen keert naar zijn land terug en heeft zijn juwelen, ondermeer de Platina Kat, onder de hoede gesteld van Colerette, de grote detective, die met Jank, Marjine, Sidonie en de kanarie de reis maakt. Te Marseille scheept het hele gezelschap in op de «Ruiten Aas», die naar Dijkboet vaart. Maar ook de bandieten zijn van de partij en het duurt niet lang of er wordt een blinde passagier ontdekt!...

Tifon Palamos en Laltance liepen van het ene station naar het andere om de wissels te trekken of een nieuw konvool de baan op te sturen. Ras Lipari Mahonen zat in een leunstoel vlak bij de hoofdlijnen en speelde de rol van directeur van de onderneming.

Het klinkt wel zonderling, maar de drie kinderen die aan boord waren bekommerden zich helemaal niet om de kleine trein. Jaak was verdiept in de beeldhouwkunst, Marina dutte en Balkis verklaarde, nadat ze het spel van op de brug even gadegeslagen had:

— Pre. Te kinderachtig voor een prinses.

het vlakke land spoorde...

Met een kreet van verbazing sprong de Ras overeind. Nu hoorde men andere geluiden: de locomotief stond puffend en hijgend in een station, de chef floot het vertrek. Men hoorde duidelijk het schokken van de buffers en het geruis van water dat gepompt werd uit de grote pomp naast de spoorlijn...

Deze geluiden kwamen van de hoogste brug. Het was de zonderlinge verstekeling die over de reling leunde:

— Prachtig, riep de Ras. Kapitein, die man heb ik nodig. Hij is het die al die spoorweggeluiden zo fijn nabootst.

Vlak naast de reling dook plotseling een schaduw op...

Ze was dan naar de muziek-kamer gegaan, want ze speelde piano. De gouvernante had er, terwijl ze haar plaats verliet, aan toegevoegd:

— Kleuters van tachtig jaar vinden dat spel erg rar.

Bij de spoorweg bleven dus volwassenen: de Ras en zijn twee dignitarissen, Colerette, de kapitein en Thials.

Waar men ook keek, overal zag men treintjes opduiken en verdwijnen. Hier reden ze om de diepe leunstoelen, ginds kwamen ze bij de reddings-sloepen te voorschijn. Er was geen wind en de stilte werd drukkend. Plotseling hoorde men het eigenaardig geluid van een sneltrein, een echte sneltrein, die in de verte door

Hij komt als van de hemel gezonden. Dat geluid is absoluut noodzakelijk voor m'n spoorweg.

— Hoogheid, zei Colerette, dat is niet logisch. Uw spoorweg is een elektrische. De geluiden door die man nagebootst, zijn afkomstig van een stoomtrein.

— Dat laat me koud. Wij, Abessijnse potentaten, hebben onze eigen voorkeur en smaak. Ik wens inderdaad een spoorweg die met elektriciteit loopt en daarbij dezelfde geluiden voortbrengt als een stoomtrein. Breng die virtuos bier, ik neem hem in dienst.

— Weet Uwe Hoogheid wie die virtuos is, vroeg Gour-gourax?

— Dat doet er niet toe.

— Het is doodeenvoudig de clandestiene passagier. De genaamde Adelbert Maldefeu, die wij in Messina zullen aan land zetten.

— Geen kwestie van. Ik neem hem mee naar Dijkboet.

Adelbert Maldefeu kwam met een lach tot achter zijn oren naar de Ras toe. Hij moest plaats nemen aan de voet van het verhoog, waarop de Ras in al zijn majestelt troonde, en heel de namiddag hoorde men zijn «tsjoek... tsjoek... tsjoek... tsjoek... tsjoek... tsjoek...» Die zonderling was waarachtig onvermoelbaar.

— De grillen van de Ras zijn charmant, zei Colerette tot de kapitein, toen ze beiden een eindje opwandelden na het avondmaal, doch mijn taak wordt er door bemoeit. Ik had alles geregeld opdat we alleen aan boord zouden zijn en Lipari Mahonen heeft het reeds klaar gespeeld drie onbekenden op het schip te brengen. De veiligheid van zijn schatten komt in het gedrang.

Colerette stapte alleen verder. Op het einde van de hoogste brug zette hij zich neer op een rol touw.

Het was nieuw maan. De hemel en de zee versmolten in een dichte mist en het was erg donker. Uit de patrijspoorten viel hier en daar een lichtstraal over het donkere water.

Links, vlak naast de reling, dook plots een schaduw op. De detective kon zijn ogen niet geloven! Hij herkende die silhouet... groot, de rug gebogen... Ja, het was de man die hij gezien had in het klein café in de achterbuurt van Marseille. Het was de schaduw van de wrede, geheimzinnige tyran die Mijnheer Twaalf zonder twijfel was...

De schaduw hoog zich voorover en floot kort. Op de brug beneden antwoordden twee, dezelfde, korte fluitseinen...

Volgende week:

MAN OVERBOORD !...

CHOCOWIPET • KUIFJE'S 2012 • BURGARIJE • PALMAFINA • BIERWAKEN VAN HEUDEBERT • KROMMIS PRIMA • CHOCOLADE • TOFFLES
PAALM • VICTORIA • DEWONEN • TOSLI

DE KUIFJE'S BON

LIJST VAN DE PREMIES

	Punten
1. «Reinaert de Vos» ... Per reeks	50
2. «De Drie Muskettiers» ... Per reeks	50
3. Aldrukplaatjes KUIFJE, boekje A	50
4. Aldrukplaatjes KUIFJE, boekje B	60
5. Kleurprentkaarten KUIFJE	70
6. Schrijfpapier KUIFJE, geïllustreerd door Hergé ...	80
7. KUIFJE's wimpel in drie kleuren...	100
8. Foto's KONINKLIJKE PRINS	100
9. Chromo's KUIFJE : Vliegtuigen, Luchtschepen, Spoorweg, Per reeks	125
10. Portefeuille KUIFJE ...	200
11. KUIFJE's puzzel in hout ...	350
12. KUIFJE's puzzel, groot formaat ...	500
13. Blokjesspel KUIFJE ...	500

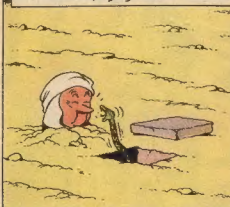
CHOCOWIPET • KUIFJE'S 2012 • BURGARIJE • PALMAFINA • BIERWAKEN VAN HEUDEBERT • KROMMIS PRIMA • CHOCOLADE • TOFFLES
PAALM • VICTORIA • DEWONEN • TOSLI

DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik, Suske en Wiske zijn in het Rijk van de Grote Khan. De Tartaren verplichten Lambik tot de «proeve» van de put...

Tot ieders verbazing blijft de adder op enkele centimeter van Lambik's gelaat kronkelen, al betoverd door diens manhaftige glimlach!

Halt! Dood de adder! Die man heeft zijn moed bewezen, hij is onze gast!

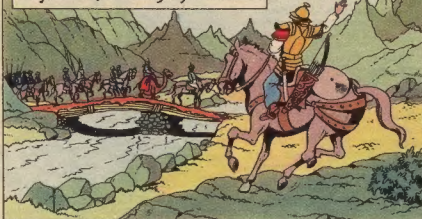

Proficiat, Lambik! Dat was een staaltje van de koudste koelbloedigheid!

Och, zo erg was het niet. Ik boorde met m'n hand tot in het putje en hield de adder bij de staart!...

Onze vrienden reizen met de Tartaren verder, tot hen op zekere dag een ruiter in vergulde wapenrusting tegemoet komt...

Ik ben gezonden door Marco Polo. Hij wacht op een dagreis van hier. Daar zullen karavaan slechts langzaam vordert, verzoekt hij de gezanten van Venetië mij dadelijk te vergezellen

Dat is dwaasheid! De nomaden van de Vallei van het Zingend Zand zijn in opstand!

Ik kwam door de vallei. Er is een versterkte post van de Grote Khan. Alles is kalm en de nomaden hebben zich in de bergen terug getrokken. Kom, ik leid de gezanten...

Allee, Lambik, laat zien dat je je wereld kent. Je moet buigen bij wijze van groet...

Tsji Ling van de Vergulde Wacht van Marco Polo groet u o blanken zoon des hemels, wien weg met geluksterren zal bezaaid worden!

Laat maar zo, ik zie al sterren genoeg

De Dalaï Lama blijft bij de Tartaren. Lambik, Suske en Wiske vergezellen Tsji Ling en komen langs de versterkte post, die de ruif in de vallei moet verzekeren

Het is inderdaad zeer kalm...

Nog nooit zag ik zwaluwen zo vertrouwdelijk met de mens! Dat moeten wij een van dichtbij zien, hé Wiske...

(Woord voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX HET VERVLOEKTE EILAND

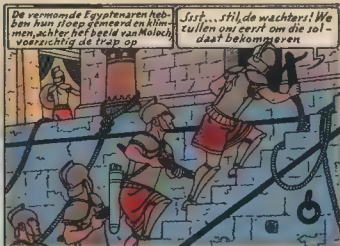
Enak werd door Sardon gevangen genomen en deze heeft het volk belooft het kind te offeren aan de god Moloch. Maar de « Tyr » ligt in de haven, bemand met Egyptenaren...

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN I. MARTIN

Het is onmogelijk te schreeuwen, niemand zou me horen, want het feest is waai! is oordeelend... Ik moet de trap bereiken...

De vermoorde Egyptenaren hebben hun vloep geneerd en klimmen achter het beel van Moloch, voorzichtig de trap op

Stijf... stil, de wacht! We zullen ons eert om die soldaat bekommeren

De man, die naar het schouwspel kijkt, draait zich verrait om...

Wachter, kom eens hier!

Hij denkt met een wapenbroed te doen te hebben en naderd zonder argwaan. Na een korte wachting wordt de soldaat buiten gevecht gesteld

De gewonde Phoricus heeft zich ingesloten tot op de voet van de trap geslept...

Winklend klimt hij een paar treden op, dan zakt hij kraakloos ineen en verliest het bewustzijn

Heel langzaam nadert de « Tyr » de kade. Vagu de strakgepannen koord laten de Egyptenaren zich in het water glijden...

Arbacer heeft de hoornige uitbarsting van Sardon over zich heen laten glijden, en loopt nu naar alle kanten om zijn soldaten te inspecteren...

Met hoeveel zijn jullie hier? Tien! Teveel! Vooruit, hier soldaten naar het kanaal!

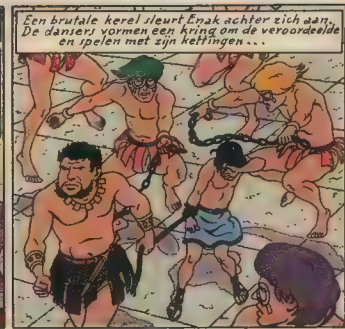

Jij inspecteert de muren waak er over, dat deden een klein u voorde strijd. En jij verzamelt een corps achter het paleis!

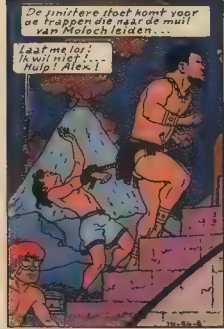

Sardon is nu weer kalme en neemt opnieuw plaats op het balkon...

Haha, het schouwspel bereikt zijn hoogtepunt... maar, we moeten het plezier lang laten duren, dus moet men nog even wachten Enak te doden

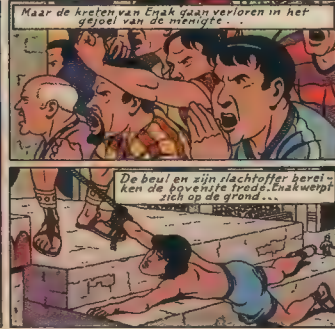

Een brutale kerk sleurt Enak achter zich aan. De danser vormt een kring om de veroordeelde en spelen met zijn kettingen...

De laatste vloet komt voor de trappen die naar de muur van Moloch leiden...

Laat me los! Ik wil niet! Hulp! Alex!

Maar de kreten van Enak gaan verloren in het geveel van de menigte...

De beul en zijn slachtoffer bereiken de bovenste trap. Enak werpt zich op de grond...

De beul tilt Enak plotseling op en houdt hem hoog boven zijn kop. De menigte juicht toe en huift:

De vervloekte! Weg met hem!

(Wordt voortgezet.)

Deze LUCHTKASTELLEN hebben onze grootouders verbaasd.

1

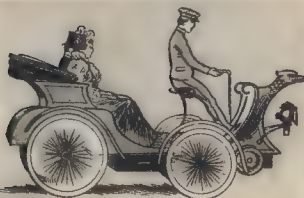
2

3

4

5

AUTO'S
DIE NOOIT
REDEN

OVER het Auto- en Motosalon te Brussel hebben jullie natuurlijk gehoord, gelezen of misschien met eigen ogen al die moderne, gechroomde wondertuigen gezien. Al deze moto's en auto's bereiken, technisch gezien, haast de volmaaktheid en allen zullen ze binnen aanzienbare tijd over onze wegen rijden. Het stel dat wij hier brengen, is van een ander allooi: een fantastisch uiterlijk en gereden hebben ze nooit! De wagen is een oeroude droom van de mens, maar het duurde lang voor hij die droom praktisch kon verwezenlijken. De naam van de man die de eigenlijke mechaniek uitvond (Gottlieb Daimler of Karl Benz), interesseerde niemand, terwijl iedereen de naam Charles-Guillaume Bossan de Talleyrand-Périgord Prince de Sagan onthouden kon, omdat hij het koetswerk van enkele van die wondertuigen ontworpen had!

Sedert jaren heeft de auto haar definitieve vorm, d.w.z. dat de grondvorm gestandaardiseerd werd en de verschillen tussen de typen der diverse fabrieken in wezen slechts gradueel zijn. De eerste auto echter was hoog gebouwd, stond op heel hoge wielen en had een lage motorkap: niet groter dan een naaimachine. In de glorie tijd van de koets had toch ieder rijk man zijn eigen koetsenmaker en men dacht, dat het met die moderne « koetsen met motor » precies eender moest gaan. Nu kunnen jullie zich heel gemakkelijk indenken wat daar van terecht kwam! De voornaamste zorg van die automobielconstructeurs betrof de plaats van de chauffeur. Men wou hem absoluut achteraan plaatsen, dat herinnerde aan de koninklijke staatsiekoetsen en was zo echt elegant! De auto was een alléén luxe en hoe apartter, hoe eleganter! In het jaar 1895 organiseerde de Parijse krant « Le Figaro » een autotentoonstelling en uit alle Europese steden waren vertegenwoordigers van de pers gekomen om lange verslagen te maken over dit evenement. Men zag daar o.m. een auto, waarvan de zitplaatsen amphitheatersgewijze gebouwd waren, en de bestelwagen van de firma « Cordonnerie du Chat Noir », waar achterop een reusachtige kater prijlde.

Veel opzien baarde een bijzonder vreemd model, dat niet weinig op de moderne stroomlijnauto geleek. Zonder twijfel was dit model niet ontstaan uit doelmatigheid, doch alleen uit de begeerte iets ongewoons naar voren te brengen. Er werden dikke boeken geschreven over de vraag: Hoe moet de auto er uitzien om mooi te zijn? Die prins van Sagan liet voor eigen gebruik niet minder dan vier en dertig auto's maken!

Hij was een multi-millionnaire en kon het zich dus veroorloven, maar ten slotte zal hij ook wel « buiten adem » geraakt zijn. Of zou hij uiteindelijk gezien hebben, dat men andere wegen moest bewandelen? Het is een geluk dat die auto's « niet gereden hebben », want de koetsenmakers uit die tijd zouden zich onsterfelijk belachelijk gemaakt hebben! Historisch hebben ze thans nog wel een zeker belang, maar we veronderstellen, dat jullie er zeker van zijn dat ze afkomstig zijn uit het « lachcabinet ».

1. Auto met twee verdiepingen. — 2. De Parijse persauto. — 3. Een ontwerp van de prins de Sagan. — 4. De amphitheatrische auto. — 5. De auto van de prins de Sagan.

Avontuur in Mexico

Don Vicente heeft gezegd, dat Juan, de zoon van de gouverneur, een Indiaan heeft gedood. Nadien heeft hij zich meester gemaakt van het gezag. De Indiaan was slechts gekwetst en Juan heeft de Maya's hun beeld terug geschonken...

De vlag van de luitenant generaal!

Enkele uren later wordt de gezant van de koning ontvangen door don Vicente. Deze brengt verslag uit over de gebeurtenissen.

Om te verhinderen dat alles hier zou mislopen, was ik verplicht de gouverneur gevangen te nemen.

Uitstekend! Don Juan zal zijn gedrag voor de koning verantwoorden. Jij zult hem daarheen begeleiden en intussen zal ik het bestuur van de kolonie waarnemen...

Enkele dagen later stapte don Juan gewankelig aan boord van het machtige schip...

Op de kade slaat 'n dichte menigte het vertrek gade. Angelito, de kleine zigeuner, zegt bij zichzelf...

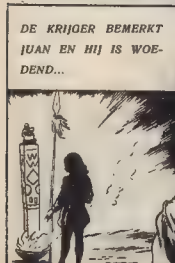
Ik moet Juan terug vinden en hem op de hoogte brengen.

INTUSSEN
VIEREN
DE MAYA'S
DE
TERUGKEER
VAN
HUN BEELD
MET
PRACHT
EN LUISTER...

De zoon van de hoofzman is bijna hersteld en neemt deel aan de plechtigheden...

Steun op mijn arm, jonge krijger, en begroet je volk!

DE KRIJGER BEMERKT
JUAN EN HIJ IS WOEDEND...

Wat doet die ijsaard hier?

Laat me los, ik wil me wreken!

Hou je kalm, je vader wacht op je!

Indien de vrede weer-gekeerd is, hebben we dit te danken aan die jonge Spanjaard...

Ik zal gehoorzamen...

Maar in zijn hart heeft Huascar nog niet vergeven...

(Wordt voortgezet.)

HET IVOREN MASKER

Marco Polo werd door Koublat Khan tot gouverneur van de provincie Jang Tiaoë benoemd. Vele dignitarissen zijn jaloers en willen de gouverneur uit de weg ruimen. De gouverneur zal de nacht doorbrengen in het Blauwe Paviljoen...

Marco Polo geeft zijn bevelen aan de dignitarissen...

Doe het Blauwe Paviljoen bewaken.

Alles is gereed, heer. U kunt gerust zijn.

Bij het invallen van de duisternis...

Ga maar, ik wil alleen zijn...

Onvoorzichtig!

Vrees niets. De wachters zijn betrouwbaar.

Timoer en Ning Toe verwijderen zich...

Enkele uren later in de onderaardse gang...

Marco Polo doet alsof hij slaapt.

Plotseling wordt een schutseel geruisloos weggeschoven...

Het Ivoiren Masker verschijnt en sluipst naar de slaopende

Twee keer heft hij de dolk op...

Een schaterlach weerklinkt...

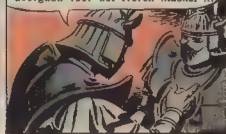
De moordenaar draait zich om en ziet tot z'n ontsteltenis 'n tweede Ivoiren Masker.

Verrader!... Ontbloot je gezicht!

Hij gelooft een echt spook te zien...

Ha, dat is de man die zich wou laten doorgaan voor het Ivoiren Masker!

Je bent in de val gelopen... In de ku sens heb je gestoken!

Ik ben Marco Polo!

De gouverneur!

Ik ben verloren. De moordenaar werpt zich op de gouverneur...

Maar Timoer is reeds toegesprongen en overmeestert hem.

Het Ivoiren Masker wordt aan de wachters overgeleverd.

Alle hoogwaardigheidsbekleders moeten zo dadelijk naar het paleis komen!

Een verrader zette een Ivoiren Masker op en trachtte me te doden...

Heel de hofhouding komt onmiddellijk.

Hij stond mij naar het leven, dus ook de keizer, vermits ik hier sta in zijn naam.

Over een ogenblik zullen jullie zijn waar gelaat zien...

Ning Toe!!!

Je hebt overwonnen. Dood me!

De keizer zal daarover beslissen!

Iedereen is verbaasd en veronwaardigd...

Volgende week: HET STOND IN DE STERREN GESCHREVEN.

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

Na vele avonturen vinden Christiane, Renaud en hun vader de trouwe Willem weer. Samen zullen ze Australië verlaten. De geleerde heeft zijn geheugen nog niet weergevonden...

Teksten en tekeningen van F. Craenhals

TWEE DAGEN LATER STAPPEN ONZE VRIENDEN AAN BOORD VAN DE « L'ESPERANCE », DIE KOERS ZET NAAR HET VADERLAND...

DE WIND ZIT GUNSTIG EN DE OVERTOCHT VERLOOPT ZONDER INCIDENTEN.

WILLEM, HEB JE DAT GEZIEN? PAPA KEEK ALWEER NAAR DE FOTO VAN MAMA...

SEDERT WEKEN BEKIJKT HIJ DAT PORTERET IN DE HOOP, DAT HET 'N HERINNERING ZAL WAKKER ROEPEN. HET IS, HE, LAAS, TEVERGEEFS...

WILLEM, IK BEN BANG DAT 'VADER NOOIT MEER ZAL WORDEN ALS VOORHEEN...

WEES GEEN ZWARTKIJKER! DENK LIEVER AAN DE VREUGDE VAN JE MAMA ALS ZE JULLIE ZAL WEERZIEN...

EINDELIJK KOMEN ZE DAN TE ANTWERPEN TOE. ZE LOPEN NAAR EEN KOETS EN ROEPEN: « NAAR BRUSSEL! ZO VLUG MOGELIJK! »

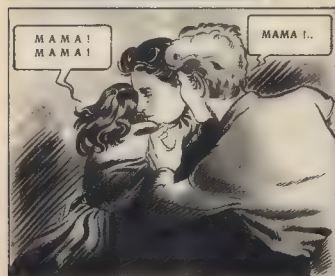
ER SCHIJNT NOOIT EEN EINDE AAN DIE TOCHT TE KOMEN. DAAR IS DAN DE LOUISALAAN EN HUN HUIS!

DE KOETS STOPT VOOR HET HEKKEN. ONZE VRIENDEN KIJKEN ANGSTIG NAAR DE RAMEN VAN HET HUIS... WAT ZOU ER INTUSSEN GEBEURD ZIJN?

MISSCHIEN ZOU IK MEVROUW EERST OP DE HOETE KUNNEN BRENGEN?

JA, DOE DAT, WILLEM..

MAMA!
MAMA!

MAMA!..

GOEDDANK DAT JULLIE TERUG ZIJN. DE HEMEL HEEFT MIJN GEBED VERHOORD...

WAT EEN GELUK JE WEER TE ZIEN, WILLEM... WAAR IS. IS..

WEES GERUST, ME VROUW, HIJ LEEFT NOG, MAAR... HEEFT WERKELIJK HET GEHEUGEN VERLOREN. WEES DAPPER.

(Wordt voortgezet.)

Signor Barelli

OP NUSA-PENIDA

Moreau en Barelli zijn vermoord de tempel van god Boegi-Woegi binnen gedrongen. De bandiet, die zich laat doorgaan voor een hogepriester, heeft Moreau ontmaskerd...

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN BOB DE MOOR

De tempel werd omsingeld door de gouverneur en zijn getrouwen. Mijn vriend heeft het gebouw reeds lang verlaten om de overheden te verwittigen. Jullie zitten dus in de val

Hij liegt! Hij wil ons overbluffen! Hij is alleen gekomen, hij ...

Helaas, chef, een tweede waardeloos zakje rijst werd tussen de offergaven gevonden

Verduivelde diavels! Wachters, steek hem neer! Daarna gaan we op zoek naar die lange blonde. Hij kan nog niet weg zijn!

Wat? Mij neersteken? Mij, inspecteur van de veiligheid?

Daarvoor moeten jullie vroeger opstaan, jongetjes! Weg!

Mij neersteken ... pff ... eerst de kans krijgen!

Ik zal me hier wel een tijdje kunnen barricaderen!

Na, een munitiekistje ... laat ze maar komen!

Twee mannen blijven de wacht houden vóór de offerkamer, de anderen tramen de ingang van de feestzaal bijeen en zoeken de tempel af naar de tweede indringer

Intussen

Een luik ... Dat geeft ze ker op het dak uit!

Verdorie, ik krijg er geen beweging in!

Hierlangs, misschien is hij op het dak gevlucht!

Oef! Eindeindelijk beweegt dat snordwag

DE RING VAN CIBIL

Armand heeft de conversatie, gevoerd tussen Henk, Elemir van Zwabberdam en majoor Hobson, afge-
luisterd. Hij heeft begrepen, dat het over een onbekend eiland en veel goud gaat en zijn verbeelding
is op hol geslagen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN RAYMOND REDING

De grensd werd weggeschoven en Armand trad binnen in een lage, lange gang. Op het einde van die gang leidde een krakende trap naar een deur, die verborgen was...

...achter een zwaar gordijn. De half-bloed klopte langzaam zeven maal. Geruisloos schoof de deur omhoog en verdween in de zoldering...

Kom binnen, Armand, je hebt vertraging...

Wat zal ik je uitleggen, Nasir.

Later, vriend, ik hoop dat je alles, wat Mosaab je leverde, verkocht hebt?

Alles! Hier is het geld.

Bravo! Hoe heb je dat gedaan? Je bent nog maar een maand begonnen met dat zaakje...

Ik heb links en rechts een sigaret uitgedeeld. Na drie dagen hadden al de werklui van de Hobson Palm Oil Cy van mijn sigaretten geproefd. Op een avond vroegen ze me « net dezelfde sigaretten als deze welke ik hen gegeven had ». De rest is niet moeilijk om raden. Nu zijn ze reeds zo ver, dat ze razend zouden worden indien ik hen niet hun rantsoen sigaretten met haschisch (*) gaf...

En je baas? Van die kant dreigt niet het minste gevaar! Men heeft Mosaab nog niet opgemerkt?

Neen, hij is aangetrokken en dat heeft ook geen belang! Ik geloof, Nasir, dat ik een zaak ontdek heb, waarbij de jouwe in het niet verzinkt!

Kalmjes aan, je toon staat me niet aan

Ik vertelde je toch, dat Hobson bezoek had! Wel, er is er een nieuwe bijgekomen! Een ouwe dwaas, maar hij weet iets af over de Oudheid... Ze hebben een eiland gevonden... je hoeft je maar te bukken om het goud en het zilver met emmers te scheppen!

Armand vertelt wat hij gehoord heeft van oom Elemir, want deze heeft zijn speech, 's avonds na het souper, natuurlijk voortgezet.

En nu komt het belangrijkste punt: Hobson staat zeer sceptisch tegenover het plan, maar Henk en zijn oom hebben besloten...

DRINKEN! DRINKEN!...

(*) Verdovingsmiddel.

(Wordt voortgezet.)

Wie is Jos van Laer?

Een schrijver stelt men zich doorgaans voor als een man die nu eens verstoord is, en dan weer de doening van de andere mensen aandachtig bestudeert, en zich na rijpe overweging in de stilte van zijn studeerkamer terugtrekt, om daar zijn werk te schrijven.

De jeugdschrijver pater Jos van Laer behoort alleszins niet tot dat type van schrijvers. Men vindt hem haast nooit thuis. Men heeft meer kans hem langs de autosnelwegen te zien smoren achter het stuur van zijn nieuwe Volkswagen, dan hem thuis aan te treffen.

WIE IS JOS VAN LAER?

IN de Antwerpse jeugdwereld is hij een bekende figuur, want hij is aalmoezenier van verschillende scoutstroepen. Hij was een hele tijd hoofdredacteur van het Voortrekkersblad *Kompas*, heeft nu nog de leiding van de *Jeugdinie*, geeft in alle hoeken van het land retraites voor jongens en meisjes, en vindt naast deze drukke bezigheden, die meer dan volstaan om een normaal mensenleven goed te vullen, nog de tijd om boeken te schrijven en een jeugdbrochure reeks uit te geven.

Tot nog toe verschenen er reeds een twintigtal werken van de hand van Jos van Laer. In zijn boeken en brochures liggen zijn ervaringen met de jonge mensen bezonken. Een man die sinds vele jaren vertrouwelijk met jonge kerels omgaat, kent de jongensziel, jongensdromen, moeilijkheden en het verlangen naar een schoon en heerlijk leven.

In de lijst van zijn werken stippen we volgende titels aan, die door jongens van boven de veertien met belangstelling zullen gelezen worden: *De Roep der Verten*, *Taboe*, *Het Leven wenkt*, *Als de Horen schalt*, *Vuur over het Land*, *Bij de Bocht van de Baan*, *Thoez vanden Cnape Ewyn*, *Branding voor de Boeg*, *De Zilveren Griffioen* en *Dialogoet met de Knaap* in het postuum werk van Ernest Van der Hallen *Vaarwel dan Mijn Vriend!* Zijn jongste boek heet *De Derde Ontmoeting* en kwam voor enkele weken van de pers.

Pater van Laer geeft ook een jeugdbrochure reeks uit met name de «Edelweiss». Het eerste boekje droeg als titel

E.P. Jos van Laer.

De Zilveren Top en bevat verschillende boeiende kortverhalen. Het nieuwste deeltje heet *Ontmoeting bij de Broe*. Vooral collegestudenten zullen in deze werken hun volle gading vinden.

In 1949 verwierf pater van Laer de letterkundige prijs der Vlaamse Provinciën met zijn werk *Thoez vanden Cnape Ewyn*, dat ik aan de oudere lezers van «Kuilje» aanraad te lezen. Want dat is een verhaal naar hun hart!

IN DE STUDEERKAMER VAN DE SCHRIJVER

NA verschillende vruchteloze telefoontjes was ik er eindelijk in geslaagd een onderhoud met de bekende jeugdschrijver te bekomen. Op een winterse dag begaf ik me naar het Sint-Franciscus-Xaverius-college van Borgerhout, waar hij verblijft. Dat college werd juist voor de oorlog gebouwd en onder de oorlog versierde de betreurde Antwerpse kunstschilder Alfred Ost de maagdelijke witgekalkte muren met ontelbare tafereelen uit het godsdienst- en nationaal leven. Deze houtskooltekeningen zijn van geweldige afmetingen en behoren tot de mooiste werken van de schilder. Met de lift steeg ik naar de hoogste verdieping, waar pater van Laer woont. Ik zou bijna geneigd zijn te schrijven: zijn tentoon heeft opgeslagen. Van uit zijn raam heeft hij een prachtig gezicht op Antwerpen, de stad aan de Schelde.

Een klop op de deur. Een korte ja, en daar sta ik voor de auteur. Het is een man van kleine gestalte met levendige ogen, die dadelijk in je schijnen te lezen. Men zou die blik hard noemen,

indien daar geen zeker begripen in lag. Pater van Laer spreekt met korte, duidelijke zinnen, zoals hij in al zijn boeken in een heldere, kernachtige taal schrijft. Men moet geen vijf minuten met hem spreken om te weten dat men voor een sterke en dynamische persoonlijkheid staat.

Als nieuwsgierige reporter kan ik natuurlijk niet nalaten mijn ogen eens te laten gaan langs de wanden van de kamer. In nieuwe metalen rekken staan daar honderden boeken. Er hangen foto's van scoutskampen en sympathieke jongenskoppen. Hier en daar treft men kampeergerief aan. Het decor van de kamer is net zoals men dat bij een schrijvende jeugdleider mag verwachten.

ONS GESPREK

TOEN pater van Laer nog naar het college van Turnhout liep, waar hij in 1908 geboren werd, had hij reeds een bijzondere voorliefde voor het opstellen. Enkele jaren voor de jongste oorlog werd hij priester gewijd en was achtereenvolgens leraar van de dichtersklasse ofte poësis van de colleges van Antwerpen, Turnhout en Borgerhout.

Toen ik hem vroeg welk het mooiste boek was dat hij in zijn studententijd gelezen had, antwoordde pater van Laer me zonder aarzelen: *Tom Playfair*, van Francis Finn. En wanneer ik zo terloops vraag welke de mooiste film is die hij al gezien heeft, dan blijkt het de ontroerende Engelse film te zijn *Good Bye Mister Chips*, die de geschiedenis uitbeeldt van een leraar die zijn heel leven gewijd heeft aan de Engelse collegejeugd.

ONZE BESTE JEUGDSCHRIJVERS

AL kijkend naar die ontelbare boeken langs de wanden, informeer ik welke naar zijn mening de beste jeugdschrijvers zijn van ons land. En dan citeert pater van Laer me de namen van Albe, die onder meer *Osswegans op de Kim* schreef en talrijke jeugdboeken publiceerde onder de pseudoniem Kapitein Zeldenhuis. Verder Koen Lisard, nog een deken, waarderacht de sympathieke West Vlaamse schrijver André Demedts schuil gaat, die we in «Kuilje» n° 28 1951 aan onze lezers voorgesteld hebben. En ten slotte waardeert Jos van Laer ook nog de Limburgse auteur Lud Larvi. Een boek dat hij ook bijzonder apprecieert, is *Het Geheim van Solowi*, van de dokter Boris Solonewitsj, een gewezen Russische scoutleider, die de avonturen van een drietal Russische jongens verhaalt die op zoek gaan naar een schat.

★

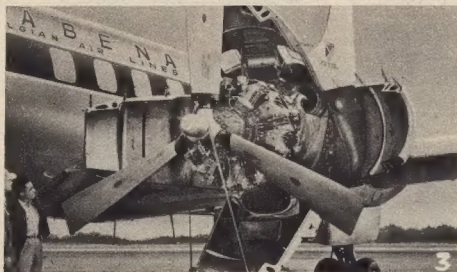
Wanneer ik dan van pater van Laer enkele nadere bijzonderheden wil vernemen over zijn eigen werk, wordt hij gereserveerd. Hij behoort blijkbaar niet tot dat soort van schrijvers dat alleen over zichzelf kan spreken. En dat is zeer sympathiek. Al wat ik van hem nog kan vernemen is, dat hij het *Thoez vanden Cnape Ewyn* als zijn beste werk beschouwt. En daarmee zal iedere jongen het eens zijn, die reeds enkele boeken van pater van Laer gelezen heeft.

Johan DE BRABANDER.

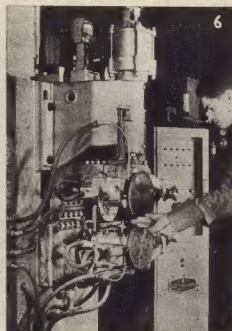

UIT DE VIER WINDSTREKEN

2 RA, RA, RA, WAT IS DAT?

1. Een operateur van een televisiecamera.
2. Kop van een giraffe.
3. Geopende motorkappen van een vliegtuigmotor.
4. Luchtopname van een Arabische stad.
5. Olifanten worden ingezet bij het roeien van braakland.
6. Een elektronische sondermachine.

De grenadier VICTORIA presenteert...

DE TIJGERKOOI

Iedereen wordt afgetast. Alles verloopt vlot, en het resultaat is nul.

Johnny's zakken werden natuurlijk ook doorzocht. Nadien gaat hij aankloppen bij de commissaris...

U spreken, mijnheer.

Wat wil je, jongen?

Ik geloof dat de tigertemmer, Donkey, niet helemaal vreemd is aan de verdwijning van het juweel. Ik zou niet graag een onschuldige verdacht maken, doch ik merkte dat hij heel de avond naar de voorhoofdband van Lola keek.

Wel, ik zal me met die Donkey eens speciaal bezig houden!...

(Wordt voortgezet.)

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

Blake en Mortimer ontdekten eindelijk de sporen van Olrik. Ze volgen deze door rindeloze gangen, moeten vele gevaren trotseren en komen ten slotte in een kamer die gedeeltelijk verwoest is...

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN EDGARD-P. JACOBS

Voorzichtig sluipen Mortimer en Blake door de kamer en bereiken een deur waardoor het daglicht binnenzijpelt...

Rasop! Olrik kan niet ver meer zijn

Ja, we doen best onze wapens boven te halen

Blake tast in zijn zakken en een kreet nauwelijks onderdrukt...

Versneld nog toe!

Wat is er?

M'n revolver! Die moest verloren zijn, toen ik in de put tuimelde!

Alle duivels! Een revolver tegenover een machinepistool! Of we daar veel kunnen mee uitrichten? Nu, we zullen trachten van Olrik's verrassing te profiteren

De twee vrienden sluipen verder door een zaal die half in puin ligt en houden hun adem in...

Dat hebben de mannen van Olrik gedaan!

Ziet er niet erg stevig uit...

Maar de kapitein onderbreekt zijn vriend bruusk:

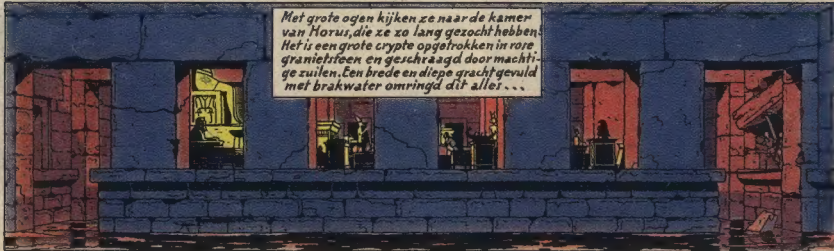

Sst... Kijk!

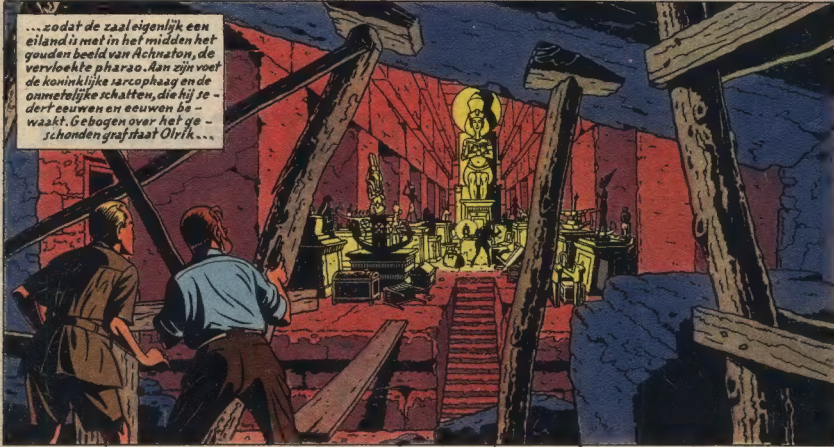
Hemel!

Met grote ogen kijken ze naar de kamer van Horus, die ze zo lang gezocht hebben. Het is een grote crypte opgetrokken in roze granietblokken en geschnaagd door machtige zuilen. Een brede en diepe gracht gevuld met brakwater omringd dit alles...

...zodat de zaal eigenlijk een eiland is met in het midden het gouden beeld van Achnaton, de vervloekte pharao. Aan zijn voet de koninklijke sarcophagus en de onmetelijke schatten, die hij sedert eeuwen en eeuwen bewaakt. Gebogen over het geschieden graft staat Olrik...

(Wordt voortgezet.)